

# Conte

## UNA HISTÒRIA



---

# A LA VORA DE LA MAR

DE: LÍDIA GARCIA



[www.lagranjate.com](http://www.lagranjate.com)

## UNA HISTÒRIA A LA VORA DE LA MAR

---

Ja de ben joveneta la meva curiositat desmesurada, em portava a fer escapades sola, de vegades un cap de setmana, de vegades uns quants dies més, era la meua manera buscar la calma, de connectar amb mi mateixa i de viure i entendre la vida dels llocs que visitava.

En un d'aquests mini viatges a un petit poblet de pescadors de la nostra costa en ple hivern, em va passar una cosa molt curiosa, estava passejant a mitja tarda, descalça per la sorra, completament absorta, sentint el soroll de la mar i els crits alegres d'un grupet d'infants menuts que jugaven esverats a la sorra, quan de sobte, en mirar cap a un munt de roques que assenyalaven el final de la platja, em va cridar l'atenció alguna cosa d'un color vermell llampant que, lluny com estava, no podia esbrinar de què es tractava. La meua curiositat innata, que tantes coses bones m'ha fet aprendre, i que de vegades, ho he de confessar, també m'ha jugat males passades, em va fer accelerar el pas, trencant aquella calma que tant em costa d'aconseguir. A mesura que m'anava apropant, començava a intuir què era allò vermell llampant que havia despertat el meu interès, i si, en arribar, es van confirmar les meves sospites, era un braç d'estrella de mar... , i el meu cap va començar a barrinar, que li deu haver passat? Potser algun peix gros s'ha menjat la resta d'estrella, potser una onada l'ha fet picar contra les roques, potser s'ha barallat amb algun altre animal marí... i amb tots aquests pensaments, el que volia era trobar una resposta que em tranquil·litges, i donés sentit a la barreja de ràbia i tristesa que sentia. I allà estava, plantada davant les roques, quieta, mirant aquell braç arrencat del cos d'una estrella de mar, fascinada amb el seu color tan preciós, quan una veueta em va treure del bucle en el qual m'havia ficat jo soleta.



## UNA HISTÒRIA A LA VORA DE LA MAR

---

-Què et passa? Estàs trista? Per què? Abans passejant se't veia feliç...

Em vaig girar i vaig veure que era el més menut dels infants que jugaven a la platja i em va sorprendre com parlava, era un nen massa petit per adonar-se del que em passava, em vaig quedar observant-lo sense saber que dir, i ell va continuar:

-Què et molestem amb els nostres crits? Només estem jugant... Que em vols explicar què et passa?

-Quantes preguntes!!!! -vaig pensar, i a l'instant m'hi vaig veure reflectida:

-“Elisenda”, aquest nen és tan curiós com tu, o sigui que pren paciència, l'escoltes, i respos a les seves preguntes, que a tu també t'agrada que algú altre et desveli les teves curiositats.

I així ho vaig fer, vam seure tots dos a la sorra i li vaig explicar que en veure aquell braç d'estrella de mar, m'havien agafat ganes de plorar, de tristesa i de ràbia, i en aquest moment del relat de les meves emocions, el nen em va interrompre i em va preguntar:

- És estrany que t'hagi afectat tant, que no saps res de les estrelles de mar?

-Si, sé que són una classe d'equinoderms que tenen el cos amb forma d'estel, amb 5 o més braços, li vaig respondre amb l'afany de no semblar una ignorant.

-Ja, però segur que no saps que li passa a una estrella de mar quan perd un braç

-Mmmmm... no, no ho sé, però si em fas aquesta pregunta és per què tu saps la resposta. Oí?

-I tant, i estic segur que si t'ho explico t'agradarà



## UNA HISTÒRIA A LA VORA DE LA MAR

---

Jo ja estava impacient per escoltar el que aquell nen, que parlava com un avi, em volia explicar:

-Doncs quan una estrella de mar perd un braç, amb el temps n'hi surt un de nou, i torna a tenir tants braços com abans, i del braç perdut també hi neix una altra estrella.

Li vaig somriure agraïda i sorpresa de què algú del seu entorn, s'hagués pres prou temps per explicar-li a aquell infant espavilat, curiositats de tot allò que passa al seu voltant.

M'hauria agradat poder-li correspondre explicant-li alguna cosa de les que jo he après en les meves escapades, però em vaig quedar sense paraules, i en aquell moment tenia la certesa de què cap història que li pogués explicar estaria a l'altura del que acabava de passar, i el gest que em va sortir va ser regalar-li una polsera que portava posada, de seguida la va agafar i se la va posar al turmell, com a símbol de la nostra efímera amistat.

Per alguna estranya raó el record d'aquella tarda es va quedar gravada en un lloc especial de la meva memòria i ara al cap dels anys m'agrada compartir l'aprenentatge que aquell dia vaig canviar per una trena feta amb fils de colors: Nosaltres els humans som éssers socials, i sense voler-ho, anem deixant cada dia un munt de petits bracets d'estrella, en un Bon dia!, en una picada d'ullet, en una mirada de complicitat, en una reunió, amb la dependenta del forn de pa, amb un company de feina, amb un veí, amb els nostres fills... I només ens hem d'assegurar d'una sola cosa, que cada un d'aquests braços que deixem pel món, sigui mereixedor de seguir creixent.





"Aquell dia vaig aprendre que les ferides també són oportunitats per créixer i que tots podem ser una mica com les estrelles de mar."

---

Troba més  
recursos a la web



[www.lagranjatec.com](http://www.lagranjatec.com)